

Hồi 26

Trở Về Trung Nguyên

Diệp Mạn Thanh thả ba nén nhang, dùng vải trắng quấn xác Đắc Ý phu nhân lại, ném xuống biển, lằm rằm khẩn:

- Đa tạ bà đã cứu sống Nam Cung Bình, để tôi còn được gặp lại chàng, cầu mong cho linh hồn bà mãi mãi an nghỉ dưới đáy biển.

Nước văng tung tóe, thi thể chìm khuất, Diệp Mạn Thanh cắm cúi đi vào khoang thuyền, hai vợ chồng Địch Dương đang chăm sóc thương thế cho Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình hồi phục dần, thuyền đảo quanh tìm kiếm, một là hy vọng phát hiện chiếc thuyền của Mai Ngâm Tuyết, hai nữa là mong tình cờ gặp được tông tích của Long Bố Thi và Nam Cung Vĩnh Lạc.

Hai lão nhân này cả đời vướng mắc ân oán với nhau, mãi đến cuối cùng mới bộc bạch hết ra, nếu trời khiến xui hai người cùng chết một nơi thì thật là quá trở trêu.

Thuyền đi ngược một tháng mới quay về, Nam Cung Bình đã thay vào bộ quần áo tang, suốt ngày lẳng lặng suy tư, người khác nói chuyện, chàng như cũng không hề nghe thấy.

Hai vợ chồng Địch Dương và Diệp Mạn Thanh hết sức lo âu, song lại vô phương khả thi, chỉ biết thầm mong thời gian sẽ xóa nhòa nỗi đau buồn của chàng.

Thuyền càng vào gần bờ thì ghe thuyền lại càng nhiều, kẻ khác trông thấy chiếc thuyền lạ kỳ như vậy đều không khỏi có phần để ý, nhưng nhận thấy có vẻ quái dị nên không ai dám tiến đến gần, chỉ nhìn từ xa xa, rồi chuyển hướng bỏ đi ngay.

Địch Dương lượng định phương hướng và hành trình, biết chẳng còn bao lâu nữa thuyền cập bờ, lòng không khỏi vui mừng hơn hở.

Hôm ấy đang độ trăng tròn, trăng sáng bàng bạc khắp mặt biển, chàng cho bày một bàn tiệc ở mũi thuyền, uống rượu ngắm trăng. Nam Cung Bình miệng uống rượu mà vẫn lẳng thình như lão nhân đang nhập định.

"Diễm Phách" Y Lộ không nén được khẽ buông tiếng thở dài:

- Nam Cung huynh, tiểu muội thật bội phục huynh hết sức, ba mươi mấy hôm mà không hề nói lấy một lời, nếu là tiểu muội thì chỉ cần ba hôm không lên tiếng ắt phải điên mất.

Nam Cung Bình không hề nhìn Y Lộ, hơn một năm dài sống cô quạnh chàng đã học được một bản lĩnh khó khăn nhất trên đời đó là sự im lặng, nhưng có điều giấu kín niềm đau trong sự im lặng thì niềm đau ấy lại càng sâu nặng hơn.

Địch Dương cười ha hả:

- Hiền muội rất nên học hỏi ở Nam Cung huynh đấy !

Y Lộ phụng phịu:

- Sao ? Chẳng lẽ tiểu muội nói nhiều lắm hả ?

Địch Dương cười hề hề:

- Đâu có nhiều lắm ... lúc ngủ quả đúng là hiền muội nói rất ít, nhưng khi thức dậy thì ...

Cười khúc khích rồi im bật, tất nhiên là Y Lộ vùng vằng không thôi, hai vợ chồng đùa cợt như vậy là muốn cho Nam Cung Bình khuây khỏa phần nào, ngờ đâu Nam Cung Bình mặt vẫn lầm lì, không hề hé nở chút nụ cười.

Diệp Mạn Thanh thấy vợ chồng người ta yêu thương hạnh phúc như vậy, nghĩ đến mình thân thế cô khổ, không khỏi lòng đầy chua xót mặt đầy ử dột.

Địch Dương thấy dáng vẻ hai người như vậy, làm sao còn cười được nữa, thâm buông tiếng thở dài, phóng mắt nhìn quanh, dưới ánh trăng bàng bạc bỗng có một chiếc thuyền buồm trắng tiến đến.

Hai chiếc thuyền đối đầu nhau tiến tới, lát sau đã đến gần, chiếc thuyền kia không hề có ý lui tránh, dường như là cốt ý đến gặp thuyền của họ.

Địch Dương hết sức lấy làm lạ, lắm bả:

- Chẳng lẽ đó là thuyền của bọn cướp biển, bằng không ...

Y Lộ nhoẻn cười:

- Tiểu muội cũng mong đó là thuyền đạo biển, dẫu sao cũng náo nhiệt được một chút, những ngày qua thật buồn chết đi được.

Chốc lát chiếc thuyền kia đã đến trước mặt, một đại hán áo lam đứng tại mũi thuyền tay vung vẫy một dải lụa trắng, lớn tiếng nói:

- Xin hỏi có phải Địch Dương công tử hiền khang lệ đó không ? Tại hạ có việc cần gặp, xin hãy dừng thuyền tương ngộ.

Địch Dương thoáng nhíu mày, ngạc nhiên thẳm nhủ:

- Sao người đó lại biết mình trên thuyền nhỉ ?

Trong khi ấy Y Lộ đã giương thanh nói:

- Không sai, bằng hữu là ai ? Có điều chi kiến giáo ?

Chiếc thuyền kia đã hạ buồm xuống, thuyền liền chậm lại. Đại hán áo lam nọ vẫy tay nói:

- Xin hãy dừng thuyền, tại hạ sẽ qua ngay !

Địch Dương thoáng ngẫm nghĩ, đoạn khoát tay hô lớn:

- Dừng thuyền lại !

Thủy thủ lập tức dạ ran, hạ buồm xuống ngay, hai chiếc thuyền tốc độ chậm dần, tiến gần vào nhau.

Đại hán áo lam tung mình phóng qua mũi thuyền, quét mắt nhìn quanh, dừng lại trước mặt Nam Cung Bình.

Địch Dương thoáng chau mày, sầm mặt gằn giọng nói:

- Địch mỗ không hề quen biết với bằng hữu, sao bằng hữu lại biết Địch mỗ có mặt trên thuyền này ?

Đại hán áo lam mỉm cười, thu ánh mắt từ Nam Cung Bình về, khom mình nói:

- Địch công tử hiền kang lệ sắm thuyền ra biển, tin ấy từ lâu đã loan truyền khắp chốn giang hồ, chiếc thuyền bảy màu của công tử khi còn ở ngoài xa trăm dặm thì những bằng hữu võ lâm trên bờ đã hay biết rồi, tại hạ trông thấy chiếc thuyền này, lẽ nào lại không biết hiệp giá của Địch công tử hiền kang lệ ở trên thuyền ?

Lời lẽ hoạt bát, ánh mắt sắc bén, chẳng khác nào hạng nhân vật miệng lưỡi bậc nhất như "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình..

Địch Dương buông tiếng cười gằn, trầm giọng:

- Bằng hữu chú ý đến vợ chồng tại hạ như vậy với dụng ý gì ?

Đại hán áo lam mỉm cười không đáp, hai tay vỗ "bốp" một cái, chiếc thuyền kia lập tức có mười mấy cây sào trúc đưa lên, đầu sào có treo giỏ tre, đưa sang thuyền bên này.

Đại hán áo lam khom mình cười nói:

- Chủ nhân tại hạ biết Địch công tử hiền kang lệ ra biển đã lâu ngày, sự ăn uống khó tránh khỏi thiếu thốn, nên đã bảo tại hạ chuyên trình mang đến một ít rau cải, thịt tươi để cho Địch công tử hiền kang lệ thay đổi khẩu vị.

Địch Dương trầm giọng:

- Chủ nhân của bằng hữu là ai ?

Y Lộ cười khẽ tiếp lời:

- Y cũng khá hiểu thảo đấy chứ !

Đại hán áo lam tươi cười vờ như không nghe thấy lời nói của Y Lộ, cười nói:

- Chủ nhân tại hạ hiện đang ở trên bờ cung hầu hiệp giá của hai vị, khi gặp hai vị sẽ biết ngay.

Thoái lui vài bước khom mình thi lễ, đoạn quay người phóng về thuyền mình.

Địch Dương cao giọng:

- Nếu bằng hữu không chịu nói ra danh tánh của quý chủ nhân, Địch mỗ không thể nào nhận món lễ vật này đâu.

Đại hán áo lam vẫn tươi cười:

- Công tử gặp là biết ngay thôi ! Tệ chủ nhân chỉ bảo tại hạ truyền lời với công tử là cố nhân bình an trở về, người thật hết sức vui mừng.

Những thủy thủ trên thuyền kia thân thủ quả là thành thạo, chỉ trong khoảnh khắc đã quay lái lách ra xa.

Địch Dương khẽ quát:

- Đuổi theo !

Bỗng lại đổi ý, thở dài nói:

- Thôi khỏi đuổi theo !

Y Lộ cười:

- Đúng rồi, những đồ vật hiếu thảo của người ta, chàng không thể từ chối được đâu, đuổi theo để làm gì chứ ?

Mở những chiếc giỏ treo ra, bên trong quả đúng là rau cải thịt tươi, Y Lộ buông tiếng thở dài:

- Tiếc quá ...

Bỗng đưa giỏ lên, lần lượt ném hết mười mấy giỏ thức ăn xuống biển.

Địch Dương nhoẻn cười:

- Ngu huynh cứ tưởng hiền muội thèm ăn không đành ném bỏ đấy chứ !

Y Lộ cười:

- Tiểu muội thèm đến mức ấy sao ? Chàng thử đoán xem chủ nhân của y là ai ? Là thù hay bạn ?

- Có thể là thù mà cũng có thể là bạn, không chừng ...

Y Lộ cười ngắt lời:

- Không chừng còn là một mỹ nhân thiên kiều bá mỹ nữa chứ gì ?

Địch Dương cười bông đùa:

- Không chừng lại có em gái của bang chủ bang nào đó để ý ngu huynh, đem đồ đến biếu để lấy lòng ngu huynh cũng nên.

Y Lộ đậm chân phụng phụ:

- Muốn chết hử ? Diệp muội muội, hãy lại đây giúp tử tử xé toét cái miệng bẻm mép này mau.

Hai vợ chồng tuy bề ngoài vui vẻ đùa cợt nhau, kỳ thực trong lòng hết sức kinh dị bởi gã đại hán áo lam tuy mặt luôn tươi cười, nhưng trong nụ cười ẩn chứa thiện ý hay ác ý thì thật khó thể lường được.

Hai vợ chồng bàn bạc nhau suốt đêm, ngoại trừ lặng chờ diễn biến, không còn kế sách nào hơn nữa.

Ngờ đâu sáng hôm sau hai vợ chồng vừa ra đứng trên mũi thuyền, bỗng lại thấy có một chiếc thuyền buồm đối mặt tiến tới.

Địch Dương trầm giọng nói:

- Gã tối qua nếu còn bước chân lên thuyền này, hắc hắc ! Gã sẽ không bao giờ rời khỏi được nữa.

Y Lộ cười khế:

- Để rồi xem !

Hai chiếc thuyền lại tiến đến gần nhau.

Địch Dương không chờ đối phương lên tiếng thì đã ra lệnh hạ buồm ngưng chèo trước, đứng ra trước mũi thuyền cười rộ nói:

- Bằng hữu đến sớm quá, xin mời sang đây nói chuyện ?

Chiếc thuyền kia quả nhiên có người cất tiếng nói:

- Phải thuyền của Địch Dương công tử hiền kang lệ đó không ?

Địch Dương ngửa mặt cười:

- Ngoài vợ chồng Địch mỗ, làm gì còn chiếc thuyền nào khác mang bả màu như vậy, bằng hữu hỏi vậy chẳng thừa thãi lắm ư ?

Thoáng chốc hai chiếc thuyền đã gần sát nhau, chỉ thấy trước mũi thuyền kia cũng đang đứng một đại hán áo dài, song không phải là đại hán hôm qua.

Thái độ của gã áo dài này lại càng cung kính hơn, lễ vật cũng phú thịnh hơn. Địch Dương trong lòng hết sức lấy làm lạ, chỉ nghe Y Lộ cất tiếng hỏi:

- Hôm qua vừa được hậu tặng, hôm nay lại mang lễ đến, quý bang chủ quả là khách sáo.

Đại hán áo dài chưng hứng, cười giả lả nói:

- Tệ bang này hôm nay mới được tin Địch đại hiệp hiền kang lệ quay về Trung Nguyên bèn lập tức ra đây ngay.

Y Lộ ngạc nhiên:

- Hôm qua không phải là các vị sao ?

Đại hán áo dài lắc đầu, Y Lộ thoáng chau mày:

- Quý bang chủ là ai, có thể cho biết chăng ?

- Khi hiền kang lệ lên bờ thì sẽ biết ngay !

Đại hán áo dài nói xong, vội vã rời thuyền bỏ đi. Hai vợ chồng Địch Dương cùng đưa mắt nhìn nhau, lòng càng thêm hết sức thắc mắc. Y Lộ cười nói:

- Những món vật không có lai lịch thế này, tốt hơn chúng ta đổ bỏ hết là xong.

Thế là lại ném hết toàn bộ lễ vật xuống biển. Hai vợ chồng suy nghĩ mãi vẫn chưa thể nào hiểu được những người tống lễ ấy là ai, vì sao lại mang lễ vật đến biếu mà không chịu cho biết danh tánh lai lịch ? Ngờ đâu chưa được bao lâu, lại có một chiếc giang thuyền mang đến rất nhiều rau quả tươi, người tống lễ cũng làm mặc áo dài như một hào sĩ giang hồ, biếu lễ vật xong cũng khom mình thi lễ rồi vội vã bỏ đi mà không chịu tiết lộ danh tánh lai lịch.

Từ sáng đến chiều tổng cộng có bốn tốp người mang lễ vật đến biếu, người sau khách sáo hơn người trước, và lễ vật tốp sau cũng thịnh soạn hơn tốp trước, không một ai chịu tiết lộ lai lịch của mình, cơ hồ đều dị khẩu đồng thanh nói:

- Khi nào hiền kang lệ lên đến bờ thì sẽ biết ngay, tiểu nhân không dám lảm lời !

Ngoài ra chẳng chịu nói thêm gì khác nữa. Điều lạ lùng nhất là những người ấy thấy đều không hề quen biết với vợ chồng Địch Dương, dường như họ đại biểu cho năm môn phái với ý định lôi kéo hai vợ chồng Địch Dương.

Y Lộ lại vừa thắc mắc lại vừa buồn cười, nhoẻn cười nói:

- Dường như chúng ta trở thành báu vật, người nào cũng muốn lôi kéo chúng ta.

Địch Dương chau mày:

- Chúng ta xưa nay không hề giao thiệp với các bang phái võ lâm, họ ân cần tử tế như vậy e chẳng tốt lành gì đâu.

- Có thể có điều xấu gì chứ ?

Địch Dương trầm giọng:

- Thật khó thể suy đoán được !

Y Lộ cười:

- Việc khác thường thế này tất nhiên là khó suy đoán rồi, thôi chàng cũng đừng nghĩ ngợi làm gì cho mệt trí, đằng nào khi vào đến bờ thì sẽ rõ ngay.

Địch Dương thở dài:

- Khi lên đến bờ e rằng muội mất rồi.

Y Lộ cười bông đùa:

- Nếu chàng không dám lên bờ thì chúng ta cứ suốt đời trôi dạt trên biển cả, làm đôi tiên nam nữ trên trùng dương.

Ngoảnh lại phía Diệp Mạn Thanh cười nói:

- Diệp muội thấy sao hở ?

Diệp Mạn Thanh đỏ mặt, ngoảnh nhìn ra cửa sổ, Nam Cung Bình vẫn thờ thần ngồi trên ghế, tựa hồ trên đời này xảy ra bất kỳ việc gì cũng chẳng dính dáng đến chàng.

Một hồi thật lâu, Diệp Mạn Thanh bỗng trầm giọng nói:

- Việc này có một điểm kỳ lạ nhất là ... , mọi người đều không hề nghĩ đến.

Y Lộ cười hỏi:

- Điểm kỳ lạ thế nào ?

Diệp Mạn Thanh chậm rãi nói:

- Năm tốp người biếu lễ vật ai nấy đều thân thủ hết sức nhanh nhẹn, song chỉ là đệ tử chấp sự trong bang phái, qua đó đủ thấy thực lực của năm bang phái chẳng phải tầm thường, song tiểu muội nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được trong giang hồ có năm môn phái nào như vậy.

Địch Dương trầm ngâm:

- Có lẽ không phải là môn phái trong giang hồ, mà là tông phái trong võ lâm.

Diệp Mạn Thanh thoáng ngẫm nghĩ, đoạn lắc đầu nói:

- Không có lẽ các tông phái tự thành một nhà trong võ lâm tất nhiên rất tự thị thân phận, không bao giờ làm ra vẻ thần bí như vậy đâu.

Địch Dương chau mày:

- Hay là trong những năm gần đây lại có nhiều bang phái mới lại nổi lên, chẳng qua mình không biết đó thôi.

Diệp Mạn Thanh nhẹ lắc đầu:

- Trong một năm mà giang hồ lại nổi lên năm môn phái thực lực cường thịnh như vậy chẳng qua càng kỳ lạ hơn ư ?

Bỗng nghe Y Lộ cười khẽ nói:

- Đã sắp cập bờ rồi, lập tức sẽ hiểu rõ ngay thôi, còn suy đoán làm gì nữa ?

Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cùng bước ra khỏi mạn thuyền, phóng mắt nhìn, quả nhiên phía trước đã hiện ra một dãy đất liền lơ mờ.

Những người đã trôi dạt ngoài biển khơi cả năm dài, khi chợt trông thấy đất liền quê hương, cảm giác vui mừng kỳ diệu ấy thật khó thể diễn tả được.

Địch Dương chỉ nghe lòng sôi sục nhiệt huyết, bao nỗi thắc mắc mới vừa rồi đều quên mất hết.

Những thuyền nươg khỏe mạnh cũng ra chiều hết sức phấn khởi, động tác càng cố sức hơn.

Không đầy một tuần trà sau đã có thể trông thấy rất rõ ràng những cảnh vật trên đất liền, dưới ánh tà dương dịu dàng gió biển hiu hiu, những chiếc ngư thuyền trở về trong tiếng reo hò khoan nhặt vui vầy ...

Địch Dương bùi ngùi buông tiếng thở dài, quay sang nhìn những thấy Y Lộ mắt rướm lệ, nàng cùng hết sức xúc động bởi cảnh tượng trước mắt.

Hai vợ chồng nhìn nhau, Y Lộ cười bẽn lễn, ghen ngào nói:

- Khi nào về đến nhà, tiểu muội sẽ không bao giờ rời xa nữa.

Địch Dương khẽ nắm lấy tay người vợ, lòng tràn trề hạnh phúc.

Diệp Mạn Thanh cảm nhận được niềm hạnh phúc của họ, và cũng cảm nhận được sự cô đơn của mình, bỗng nghe một niềm đau xót dâng lên ngập lòng bất giác nước mắt tràn ngập bờ mi.

Nhìn qua làn nước mắt nhạt nhòa, Nam Cung Bình dờ dẩn đứng nơi cửa khoang, mắt đăm chiêu nhìn về chốn xa xăm, chàng đang nghĩ gì ? Chàng đang nghĩ gì ...

Bỗng nghe một thuyền nươg ở sau lưng cười nói:

- Thuyền chưa cập bờ mà đã có nhiều người mang lễ vật đến biếu như vậy, khi cập bờ chẳng rõ sẽ có biết bao người đón tiếp.

Tiếng cười đầy đắc ý, biểu hiện nàng ta cũng chia hưởng một phần vẻ vang của chủ nhân.

Vẻ mặt Địch Dương bỗng nhiên hết sức nghiêm nặng, Y Lộ cười nói:

- Chàng lại suy nghĩ gì nữa ? Chẳng lẽ bằng vào mấy người chúng ta đây mà còn sợ họ ăn tươi nuốt sống hay sao ?

Thuyền cập bờ quả nhiên có rất nhiều người đang đứng then bờ đón tiếp, chú mắt nhìn kỹ, những người ấy thấy đều là đàn bà con gái.

Y Lộ kinh ngạc chau mày nói:

- Sao kỳ thế này, chả lẽ bang chủ của năm bang phái kia đều có em gái định gả cho chàng hay sao chứ ?

Địch Dương phì cười, song thấy những phụ nữ trên bờ thấy đều vỗ tay vui mừng.

Y Lộ xịu mặt buông tiếng cười gằn:

- Thật không ngờ chàng lại giao du rộng đến như vậy, ra biển chưa bao lâu mà đã có nhiều phụ nữ đón tiếp thế này.

Địch Dương cố nén cười:

- Không chừng là bạn của Nam Cung huynh đấy ạ !

- Người ta không như ...

Y Lộ chưa nói dứt, chỉ thấy mười mấy chiếc ngư thuyền cặp vào bờ, những ngư phu trên thuyền ùa lên ôm chầm lấy những phụ nữ trên bờ.

Phải biết nền lễ giáo vùng ven biển không khắt khe như Giang Nam Trung Nguyên, nên giữa nam nữ bộc lộ tình cảm một cách tự nhiên hơn.

Địch Dương cười phá lên:

- Nàng hay ghen bóng ghen gió quá, đã thấy rõ chưa, người ta chờ chồng ra khơi đánh cá trở về, chớ nào phải đón tiếp huynh.

Diệp Mạn Thanh dù lòng đầy sầu não nhưng cũng không nén được bật cười thành tiếng.

Y Lộ thoáng đỏ mặt, khẽ phát một cái vào vai Địch Dương, cười bẽn lẽn:

- Chàng tưởng thiếp ghen thật sao ? Chẳng qua thiếp thấy Diệp muội buồn rầu nên chọc cười nàng ta đó thôi !

Địch Dương cười to:

- Miệng nàng thì nói vậy, nhưng trong lòng thì quả đã nổi ghen thật sự.

Trong chốc lát, những người trên bờ thấy đều bỏ đi hết, không còn lại một ai cả, Địch Dương kinh ngạc:

- Những người biểu lễ vật không đến đón tiếp, lạ thật !

Diệp Mạn Thanh trầm ngâm:

- Tiểu muội cũng không hiểu nổi bên trong có gì bí ẩn.

Y Lộ nhướng mày:

- Mặc kệ có gì bí ẩn, khi nào tới sẽ biết ngay, trước hết chúng ta phải tìm hiểu xem là đâu rồi hẵng liệu.

Bốn người cùng lên bờ, thấy nơi đây rất là phần vinh, đường phố cũng hết sức sạch sẽ, sau khi hỏi thăm mới biết đây chính là thành Lạc Thanh tỉnh Chiết Giang, cách Tam Môn Loan nơi họ ra khơi không xa lắm, bèn đi tìm khách điếm ăn uống ngơi nghỉ.

Nào ngờ khi Địch Dương vừa bước vào khách điểm, chưởng quầy và phổ ky liền cùng bước ra cung kính nói:

- Địch khách quan đường xa vất vả quá !

Địch Dương chau mày:

- Sao các người lại biết danh tánh của ta ?

Chưởng quầy cười bí ẩn, không đáp mà lại hỏi:

- Tiểu điểm có năm khu nhà nghỉ đều rất thoáng mát, đã được quét dọn sạch sẽ để chờ đón Địch khách quan.

Y Lộ ngạc nhiên hỏi:

- Khách điểm rộng lớn thế này, chả lẽ không cho người khác thuê hay sao ? Chúng ta chỉ cần hai khu nhà là đủ rồi.

Chưởng quầy cười:

- Bồn điểm tuy không lớn, nhưng trong vòng mấy trăm dặm quanh đây không tìm được một nhà thứ hai, thường ngày khách khứa tấp nập, nhưng hôm nay thì chỉ dành riêng cho gia đình Địch khách quan thôi.

Địch Dương chợt động tâm hỏi:

- Mỗi khu nhà ở đây có bao nhiêu gian ?

Chưởng quầy cười tự hào:

- Mỗi khu đều có mười mấy gian nhà, chẳng giấu gì khách quan, diện tích của tiểu điểm rộng không kém gì hoàng cung.

Y Lộ thắc mắc xen lời:

- Khu nhà rộng lớn như vậy chỉ cần vài khu là đủ rồi, cần gì đến năm khu, chúng tôi đâu phải là hải tặc mới cướp được của.

Chưởng quầy cười:

- Thì ra khách quan còn chưa biết, hôm nay đã có năm vị anh hùng đến đây, mỗi vị đều đặt trước khu nhà cho Địch anh hùng đến đây, mỗi vị đều đã trả tiền gấp bội, buộc tiểu nhân phải đuổi hết những người khách đang tạm trú. Tiểu nhân mới đây hãy còn lấy làm lạ. Địch đại gia chỉ có bấy nhiêu người, chẳng biết nên ở khu nhà nào đây ?

Hai vợ chồng Địch Dương cùng nhìn nhau, Y Lộ nói:

- Những người đặt phòng có nhắn lại gì không ?

Chưởng quầy cười:

- Chỉ gửi bạc lại thôi, chứ không nhắn nhủ gì cả !

Địch Dương hỏi:

- Có để lại danh tánh không ?

Y Lộ tiếp lời:

- Tất nhiên là không rồi ... Chưởng quầy này, hãy mang số bạc của họ cho tôi xem thử.

Chưởng quầy thoáng ngạc nhiên, sau cùng không dám cãi lời, Địch Dương thắc mắc hỏi:

- Tiền bạc có gì để mà xem kia chứ ?

Y Lộ cười:

- Chàng không hiểu, bất luận là vàng hay ngân phiếu đều có thể nhận ra phần nào lai lịch của họ, gởi ngân phiếu ở mỗi nơi đều có điểm khác nhau, nếu là bạc nén thì lại càng dễ dàng hơn.

Địch Dương thở dài:

- Thật không ngờ nàng còn hiểu biết hơn ta nhiều.

- Chàng không biết U Linh Cái Bang hùng cứ miền Quan Ngoại, chuyên đánh cướp những tiền của bất nghĩa, nên đã đoạt được rất nhiều tiền bạc ở khắp mọi miền, "Diễm Phách" Y Lộ tất nhiên là hiểu biết rất tường tận về khía cạnh này.

Lát sau chưởng quầy nọ đã mang ra một chiếc hộp vuông, bên trong có cả bạc nén lẫn ngân phiếu. Y Lộ cầm lấy một nén bạc lên trước.

Chỉ thấy đó là nén bạc mười lạng rất thô tháp, song chất lượng thì rất đầy đủ.

Y Lộ chỉ thoáng nhìn qua bèn nói ngay:

- Nén bạc này hẳn là đến từ các vùng Liêu Đông, Tây Phương và Tây Tạng, điều lạ lùng là những miền ngoại biên ấy sao lại có bang phái nào đến đây ?

Lại lấy ra bốn tấm ngân phiếu, số tiền đều không phải ít, chỉ có một tấm là của La Phong, loại ngân phiếu này rất thông dụng khắp nơi, nên Y Lộ cũng không nhận ra được điểm khác lạ, nàng đành bỏ trở xuống. Tấm ngân phiếu thứ hai là ở Tứ Xuyên, tấm thứ ba là ở Giang Nam.

Y Lộ thở dài:

- Tứ Xuyên và Giang Nam đều có người đến, họ vượt ngàn dặm đến đây là vì cái gì ? Thật là khó hiểu !

Cúi xuống nhìn, chỉ thấy tấm ngân phiếu thứ tư rất là đặc biệt, bốn cạnh đều có viền hai màu đỏ và đen.

Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cùng sửng sốt, Y Lộ cùng tái mặt khi trông thấy tấm ngân phiếu ấy, liền giật lấy nhìn dán vào, bởi tấm ngân phiếu ấy chính là của Nam Cung thế gia.

Địch Dương gượng cười nói:

- Thật không ngờ những người ấy lại có ngân phiếu của Nam Cung thế gia !

Lòng hết sức thắc mắc, không thể nào nghĩ ra được bang phái nào lại có loại ngân phiếu này.

Nam Cung Bình mặt tái xanh, dần từng tiếng:

- Tấm ngân phiếu này do ai mang đến ?

Chưởng quầy nọ thấy thần sắc chàng như vậy, sợ đến ngớ người ấp úng nói:

- Do ... người thứ nhì ...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Y đã đặt khu nhà nào ?

Chưởng quầy run giọng:

- Để ... để tiểu nhân ... dẫn đường ...

Nam Cung Bình tiện tay ném tấm ngân phiếu vào hộp, trầm giọng nói:

- Đi !

Chưởng quầy vội ôm lấy hộp bạc loạng choạng bước đi, băng qua một dải hành lang xô mở một cánh cửa tròn, chỉ thấy một tòa vinh lạc có cây cối hoa cỏ và cả hòn giả sơn, dĩ nhiên không giống như những khách điểm khác.

Chưởng quầy cười giả lả:

- Khách quan muốn nghỉ tại đây phải không ?

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Đúng vậy !

Đoạn liền dẫn trước đi vào trong sảnh ngồi bệt xuống đất, lại thừ ra như kẻ mất hồn.

Mọi người thấy chàng như vậy, không ai dám nói gì với chàng, bèn thu xếp hành trang chuẩn bị ngơi nghỉ, bỗng nghe bên ngoài tiếng ồn ào, và tiếng bước chân rậm rịch ngang qua.

Địch Dương và Y Lộ đều rất nặng lòng hiếu kỳ, không nén được bèn đi ra xem, chỉ thấy ngoài đường phố nam nữ lão thiếu lão nháo, trong tay đều xách theo giỏ tre, thùng gỗ, miệng reo mừng chạy về phía bờ biển, những phố kị trong khách điểm tuy không dám đi theo, song ai nấy đều náo nức nhấp nha nhấp nhồm.

Hai vợ chồng Địch Dương hết sức lấy làm lạ, cùng đưa mắt nhìn nhau, hai người tâm ý tương thông, bèn phóng bước theo đám đông đi ra bờ biển.

Dưới ánh sao sáng, chỉ thấy trên bãi biển đám đông chen chúc và không ngớt reo hò giành giật, một số thanh niên trai tráng sớm đã cởi áo ra phóng xuống biển.

Địch Dương vội nói:

- Hiền thê hãy ở lại đây, để ta đi xem thử !

Y Lộ thoáng nhau mày:

- Tại sao thiếp phải ở lại đây chứ ?

Hai người cùng chen vào đám đông, đảo mắt nhìn, bất giác biến sắc mặt dữ dội.

Thì ra những con cá chết theo sóng biển xô giật vào, nổi lên bênh trên mặt nước vô số kể. Những người dân tại đây tuy sinh sống bằng nghề đánh cá, không có bao giờ được trông thấy số lượng cá nhiều đến như vậy, hơn nữa lại không phải hao công tốn sức, nên họ hay tin liền ùn ùn kéo đến tranh giành.

Hai vợ chồng Địch Dương cùng nhìn nhau, lòng đều hết sức nặng nề, bởi hai người hiểu rất rõ số cá chết đó từ đâu mà có.

Một số ngư dân xung quanh trông thấy hai người trang phục sang trọng, thần thái bất phàm, bèn có người bắt chuyện nói:

- Đó là cá thần do trời ban cho, ăn vào hẳn là có phúc, hai vị hãy nhặt lấy một vài con đi.

Địch Dương gượng cười, nắm tay Y Lộ chen ra khỏi đám đông, thấp giọng nói:

- Hiền thê đoán không sai, may là chúng ta không ăn số thực phẩm ấy, bằng không thì ...

Chợt rùng mình im bật. Thì ra số cá chết kia chính là đã ăn vào những thực phẩm mà họ đã ném xuống biển, bị chết vì ngộ độc rồi theo sóng biển trôi dạt vào bờ.

Y Lộ dựa vào người Địch Dương, đôi mày chau chặt, trầm giọng nói:

- Thuốc độc ghê gớm thật, ai lại có thủ đoạn tàn ác thế nhỉ ?

Địch Dương trầm ngâm một hồi mới nói:

- Một ngày nào đó sẽ rõ thôi !

Y Lộ khẽ thở dài:

- Cho dù chúng ta biết được năm tốp người nọ là do ai phái đến thì cũng không thể nào nhận định được ai đã hạ độc, và tất cả đều hạ độc hay là chỉ có một nhóm hạ độc.

- Trên cõi đời không việc gì có thể giấu nhẹm được mãi mãi, hiền thê cứ yên tâm.

Y Lộ buông tiếng thở dài, bỗng biến sắc nói:

- Nguy rồi !

Địch Dương trở mắt ngạc nhiên:

- Gì thế ?

Y Lộ hít hải:

- Số cá này đều chết vì ngộ độc, bản thân chúng cũng có chất độc, nếu ăn vào sẽ ra sao ?

Địch Dương đưa mắt nhìn, chỉ nhìn thấy trên bãi biển biết bao là người, biết bao là cá, hiện những ngư dân đã xem đây là cá thần do trời ban cho, mắt thấy một tai nạn khủng khiếp đã sắp giáng xuống đầu những ngư dân hiền lành vô tội kia.

Y Lộ mặt tái ngắt, cuống lên nói:

- Làm sao đây ? Làm sao đây ? Đông thế này, dù mình có nói thế nào thì họ cũng chẳng tin.

Địch Dương cũng vô phương khả thi, thấy có vài ngư dân tay xách giỏ cá đầy toan đi về nhà, chàng vừa định phóng ra ngăn cản, bỗng nghe có tiếng la hét từ xa vọng đến.

Thì ra đó là mấy hán tử áo vàng búi tóc, vừa chạy như bay vừa lớn tiếng nói:

- Lão Thần Tiên đã truyền pháp dụ, số cá này tuyệt đối không ăn được.

Lập tức một đám người ùa tới, kéo những hán tử áo vàng kia ra mà hỏi, số ngư dân toan đi về cũng đã dừng lại, chỉ thấy một người áo vàng chạy bay tới hét vang:

- Các vị huynh đệ hãy mau chôn hết cá xuống đất, tuyệt đối không được ăn.

Có người thắc mắc hỏi:

- Tại sao lại không ăn được ?

Người áo vàng nói:

- Lão Thần Tiên bảo trong cá có độc do ác ma đưa đến để hại người, ăn vào sẽ chết ngay.

Tất cả ngư dân đều tái mặt, lại có người nói:

- May là Lão Thần Tiên ở đây, bằng không thì toi mạng cả rồi.

Lại có người nói:

- Lão Thần Tiên công đạo vô lượng, cầu trời phù hộ cho lão nhân gia ấy sống lâu trăm tuổi.

Hai vợ chồng Địch Dương thở phào, song lòng không khỏi thắc mắc, chẳng hiểu "Lão Thần Tiên" là ai ? Vì sao ngư dân lại tin phục ông như vậy ?

Hai người không nén được, bèn cảm một ngư dân lại hỏi:

- Xin hỏi huynh đài, Lão Thần Tiên là ai ?

Ngư dân nọ nhìn hai người từ đầu đến chân hai lượt, đoạn cười nói:

- Nhị vị hửn là khách từ xa đến nên cả Lão Thần Tiên mà cũng không biết, lão gia nhân ấy trên thông thiên văn, dưới thông địa lý có thể nói chẳng gì là không biết, trong khắp thiên hạ không có người thứ hai.

Địch Dương cảm tạ rồi bỏ đi, trên đường trở về khách điểm, Y Lộ khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Vị Lão Thần Tiên này hửn là một vị dị nhân, có thời gian rảnh thiếp phải đến bái viếng một phen.

Địch Dương thoáng chau mày:

- Dị nhân gì ? Chẳng qua cũng chỉ là một tên bịp bợm thôi !

- Nếu là bịp bợm thì làm sao biết được cá có độc, bảo không được ăn. Những ngư dân này mặc dù rất mê tín thần thánh, song đâu phải là ngốc nghếch khờ khạo.

Địch Dương không muốn tranh luận với nàng, bởi cứ mỗi lần tranh luận thì chàng đều là kẻ thua bại.

Về đến khách điểm, Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh vẫn còn ngồi đối diện nhau trong khách sảnh, hai người đều lặng thinh, dường như chưa hề nói với nhau một lời nào.

Địch Dương bèn thuật lại những gì đã chứng kiến vừa qua, tất nhiên là những người đặt phòng lại đưa đến rượu và thức ăn, song qua việc cá độc, họ đâu còn dám động chạm đến, bèn ra phố mua lấy hai trăm quả trứng luộc ăn, ngay cả muối cũng không dám động đến.

Những thuyền nương nọ vốn định lên bờ tha hồ ăn uống một phen, giờ ai nấy đều than vãn nói:

- Cô nương, cô gia hãy mau về sớm đi thôi !

Y Lộ chau mày:

- Về ư ? E rằng sẽ không bao giờ về được nữa.

Tuy miệng họ không nói, song trong lòng thì hiểu rất rõ sự tình mỗi lúc càng thêm hung hiểm, mỗi người đều ngập đầy tâm sự, vào phòng tắt đèn lên giường ngủ.

Nam Cung Bình trần trọc mãi không sao ngủ được, ngoài mặt chàng tuy dờ dẩn, song trong lòng thì ngổn ngang trăm mối, nghĩ đến song thân, nghĩ đến bạn cũ và rất nhiều điều chàng không muốn nghĩ đến, chỉ thấy ngọn nến ngấn dần, đêm dài đi, song chàng vẫn không tài nào chợp được mắt.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng y phục phất gió, rồi lại có hai tiếng "chúu chúu" vang lên rất khẽ.

Nam Cung Bình giật mình ngồi bật dậy, ngoài sân lại vang lên hai tiếng "chúu chúu" nữa, âm thanh rất đặc dị, thoát nghe như tiếng kêu của côn trùng, song sắc mặt Nam Cung Bình biến đổi dữ dội.

Chàng còn nhớ âm thanh ấy chính là ám hiệu lúc luyện khinh công bằng trò chơi cút bắt trong những đêm hè cùng với các đồng môn huynh đệ hồi lúc chàng mới nhập sư môn.

Lúc bấy giờ họ còn là trẻ con. Long Phi đã cùng họ vào trong rừng chơi trò cút bắt khiến họ không cảm thấy là đang luyện khinh công, mà tưởng chừng như đang chơi đùa, dụng tâm ấy tốt đẹp biết bao.

Lập tức, chàng nghe lòng sục sôi nhiệt huyết, bao kỷ niệm ngày nào lại hiện rõ trong tâm trí.

Chàng mừng rỡ thầm nhủ:

- Chẳng lẽ là đại sư huynh ư ?

Đoạn liền phóng vọt qua cửa sổ, chỉ thấy một bóng người, nằm mọp trên mái hiên, thấy chàng phóng ra liền ngoắc tay gọi.

Nam Cung Bình chẳng chút đắn đo, lập tức tung mình vọt lên, chỉ thấy bóng người nọ đã phóng sang sân vườn bên kia, đứng dưới tán một ngọn cây to.

Chàng cũng liền phóng sang, định thần nhìn, trong bóng tối chàng loáng thoáng nhận ra người ấy chính là tam sư huynh Thạch Trầm. Hai sư huynh đệ cách biệt đã lâu, giờ thình lình gặp lại nhau, Nam Cung Bình mừng rỡ nắm lấy tay Thạch Trầm nói:

- Tam sư huynh, sao ... sao ...

Chàng bỗng nghe cổ họng uất nghẹn, mắt nhòe lệ, không còn nói tiếp được nữa.

Trong bóng tối, Thạch Trầm khi xưa anh tuấn phong nhã là thế, mà giờ đây thân sắc ủ dột, vẻ mặt tiêu tụy, ngay cả đôi mắt cũng lơ lơ tăm tối, hệt như một cái xác không hồn, đang sám hối những tội ác khi xưa và chờ đợi cái chết sắp đến ...

Nam Cung Bình sửng sờ, tuy vui mừng, song cũng vô cùng đau xót, chỉ nghe Thạch Trầm chậm rãi nói:

- Ngu huynh nghe sư đệ ở đây, lập tức đến ngay.

Nam Cung Bình giọng trầm buồn:

- Sư huynh đã đến sao lại không vào ?

Thạch Trầm chậm chậm lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ đau xót bởi tuyệt vọng chậm rãi nói:

- Ngu huynh không thể nào được, chỉ đến đây cho sư đệ biết tuyệt đối không nên tin lời bất kỳ ai và hứa hẹn bất kỳ điều gì, chỉ ... ngu huynh chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, đoạn xót xa nói:

- Sư huynh ... dạo này có khoẻ không ? Những ngày qua sư huynh đã ở đâu, đi cùng với đại tẩu phải không ?

Thạch Trầm dăm chiêu ngược mặt nhìn một vì sao lẻ loi nơi cuối trời, thờ thần hồi lâu bỗng chậm rãi nói:

- Ngu huynh là một kẻ bất tường, mình đầy tội lỗi không thể tha thứ được, sư đệ ... sư đệ ... kể từ nay đừng bao giờ nhìn nhận vị sư huynh này nữa, tốt hơn hết cứ xem như Thạch Trầm này đã chết.

- Sư huynh, dẫu thế nào cũng là sư huynh của tiểu đệ.

Thạch Trầm lắc đầu, ngửa mặt buông tiếng thở dài thậm thượt bỗng đưa tay quệt mắt nói:

- Sư đệ hãy thận trọng, Thạch Trầm đi đây.

Vừa dứt lời đã phóng vút đi, bóng dáng mảnh khảnh của y trong thoáng chốc đã hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng.

- o O o -